

Lovforslaget's Overgang til 2den  
Behandling  
vedtoges uden Afstemning.

**Kr. Jensen** (Svendborg Amts 4de  
Valgfreds): Jeg tillader mig at forelægge  
Forslaget henvist til et Udvalg paa 9 Med-  
lemmer.

Uden Forhandling og Afstemning  
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag  
til Lov om Forsvar ved Krigsret-  
terne.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp.  
2193—96.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

**Krigsministeren** (Bahnsen): Jeg  
anser det for rigtig, at jeg straks ved Be-  
gyndelsen af Forhandlingerne om det af det  
ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valg-  
freds (Wojten) fremsatte Forslag om For-  
svar ved Krigsretterne, gør nogle Bemærk-  
ninger for at præcisere mit Standpunkt.  
Jeg skal begynde med at sige et Par Ord i  
Anledning af de Udtalelser, der såldt fra den  
ærede Forslagsstiller ved Fremsettelsen af  
Lovforslaget. Han har utvivlsomt Ret i, at  
de militære Rettergangsformer hvile paa ret  
gamle Bestemmelser, Bestemmelser, som man  
ubetinget kunde ønske forandrede, men det er  
ganske vist lige saa sikkert, at Grunden til,  
at man ikke tidligere har taget fat paa at  
saa disse forandrede, navnlig efter at vi i  
1880 fik en ny militær Straffelov, er, at  
man har villet afvente den civile Retsreform;  
thi det er klart, at de Former, der blive  
bestemte for den, maa være Forbilledet for  
den militære Rettergang, maa anvendes ogsaa  
i denne. Jeg finder det derfor ganske natur-  
ligt, at man i den militære Rettergang fore-  
løbig er bleven staaende ved det gamle, af-  
ventende, hvad der maatte komme frem paa  
det almindelige civile Omraade. Naar det  
ærede Medlem antydede, at det maasse kunde  
være heldigt, nu da den almindelige Rets-  
reform væsentlig er traadt noget nærmere,  
idet der er nedsat en Kommission for at ar-  
bejde videre derpaa, ogsaa ved en Kommis-  
sion for Militæretatens Vedkommende, at for-

berede Omdannelsen af den militære Retter-  
gang, vil jeg dertil udtale, at jeg med Jor-  
nøjelse skal tage det under Overvejelse med  
de sagtyndige, der staa til min Raadighed,  
og skulde det være deres Mening, at  
det vil være hensigtsmæssigt, kan det  
ogsaa godt ske; men jeg skønner egentlig  
ikke, at der er noget presserende i saa Hen-  
seende, thi naar vi have faaet den alminde-  
lige Retsreform, vil den anden utvivlsomt  
temmelig hurtigt kunne fremmes og komme  
frem. — Hvad nu angaar selve det forelig-  
gende Forslag om Forsvar ved Krigsretterne,  
saaledes som det er foreslaaet, er det klart,  
at der fra et almindeligt humant Stand-  
punkt er noget tiltalende ved et saadant  
Forslag, jeg tror dog her at maatte begynde  
med at udtale, at der sikkert ikke er den  
Trang til dette Forslag, som mange maasse  
tro, thi allerede efter de nuværende Be-  
stemmelser har en tiltalt Ret til, naar  
Krigsforhørerne ere afsluttede, at forlange  
og saa en Afskrift af disse og af alle de Op-  
lysninger, der ere komne frem, og at saa Tid  
og Lejlighed til at indgive et Indlæg til  
Forsvar for sig selv, en saakaldt Slutnings-  
deduktion. Han har desuden Lov til ved  
dette Indlægs Udarbejdelse at benytte hvem  
som helst, han vil; der fordrer kun, at han  
selv underskriver og indleverer det, og naar  
det er indgivet, er Auditøren forpligtet til i  
Krigsretten at oplæse det in extenso, lige-  
som han er forpligtet til, under sin Udar-  
bejdelse af Dommen ved Krigsretten, at tage  
ethvert Hensyn dertil. Der eksisterer altsaa  
Bestemmelser om et saadant Forsvar for de  
tiltalte. Naar det nu ganske vist i sin Al-  
mindelighed ikke er bleven meget benyttet,  
ligger dette utvivlsomt i to Ting. For det  
første deri, at de Forbrydelser, der er Tale  
om, i Almindelighed ere saa klare og Straffe-  
bestemmelserne for deres Vedkommende saa  
tydelig fremsatte, at den tiltalte vistnok i  
Reglen skønner, navnlig da der i Alminde-  
lighed foreligger en klar Tilstaaelse fra hans  
Side, at han ikke vil vinde noget derved,  
men at Tiden kun vil trække ud og han selv  
blive henfiddende i Varetægtsarrest saa  
meget længere. Den anden Grund er sand-  
synligvis den, at der vistnok er en almindelig  
Overbevisning om, at Auditørene lige saa  
samvittighedsfuldt varetage deres Hverv som  
Forsvarere som deres Hverv som Anklagere. Jeg  
tror, at enhver, der har læst mange Forestillin-  
ger fra Auditører til Krigsretter — og jeg har  
i en Række af Aar læst et meget betydeligt  
Antal — vil indrømme, at Auditørene,  
hvor som helst der er Lejlighed dertil, frem-  
hæve alle undskyldende Momenter, der ere  
komne frem, og det er vistnok et almindeligt